

var saa dyb, som strømmede den ud fra selve Evigheden.

I over en Time fik han Lov at sidde der ganske uforstyrret i en lykkelig bevæget, højtidsfuld Stemning, helt opgaaet i den ham saa fremmede og forunderlige Følelse af Hvile og indre Fred. Endogsaa Erindringen om Inger trængtes i disse Øjeblikke tilbage i hans Sind, fordunkledes af hans Glæde ved den endelige Forsoning med sine Fædres Gud. Derimod tænkte han undertiden paa Jakobe. Nu, da han selv havde fundet hjem og følte Kraften fra den moderlige Jordbund stige vederkvægende op i hans udmattede Sjæl, — nu maatte han tænke paa dem, som endnu vansmægtede uden at vide Raad for deres Ve. For Jakobes Vedkommende turde han dog næppe have noget Haab. Hun tilhørte jo et Folk, der havde gjort sig Frafald og Fornægtelse til Livsprincip. Men han følte paa sig selv, at for dansk Ungdom maatte den Tid være nær, da den grebes af en saadan Solopgangsstemning som den, der nu gennemlysede og gennemglødede ham, og som allerede Poul Berger havde bebudet i sit store Bekendelsesdigt:

»Natten og Mørket er svunden; Guds Dag oprinder paany med Fred og Lykke for alle, der vil bede. Som Vildandeflokken, der strækker Halsene, naar den paa sit lange Træk over Bjergene øjner Havets blaa Stribe i det Fjerne; som vansmæg-